

Dit cadeau kwam **ONVERWACHT**

Jorain (nu 46) heeft last van vermoeidheidsverschijnselen en andere kwaaltjes, maar wijt dat aan de overgang. Wanneer ze naar de huisarts gaat voor haar blaasprobleem, wordt ze meteen doorgestuurd naar het ziekenhuis. Daar krijgt ze tot haar verbijstering te horen dat ze hoogzwanger is... Nog diezelfde dag bevalt ze van haar dochter Lisa!

Tekst: **Elke Wolferink-van der Heyden** - Fotografie: **Angeline Swinkels**

Was ik tijdens mijn eerste twee zwangerschappen extra zuinig op mezelf, nu wist ik niet eens dat ik een baby in me droeg. Ik at alles waar je als zwangere voor op de vingers wordt getikt, dronk wel eens een glaasje alcohol, rookte een sigaretje, had onlangs nog geschaatst en verschoonde met regelmaat zelf de kattenbak met het risico toxoplasmose op te lopen. En hoewel je als zwangere geen bloed mag geven, was ik in die periode nog altijd bloeddonor.

Ik was moeder van twee jongens van zeventien en negentien jaar, verzorgde mijn zieke vader die weduwnaar was en werkte bij een callcenter. Daarnaast deed ik mijn best om een lieve echtgenote voor mijn man en leuke vriendin voor mijn vrienden te zijn. Ik had een meer dan druk bestaan. Het ontbrak me de laatste tijd wel aan energie, maar wat wil je - ik vloog van links naar rechts en runde tussendoor het huishouden. Fit of niet, ik sjouwde me een breuk aan de boodschappen.

Zo zat ik destijds midden in de storm die later de geschiedenis in zou gaan als dé januaristorm van 2007. Tussen de buien door, die vergezeld gingen van hagel en onweer, sprong ik op de fiets om boodschappen te gaan doen. Donkere wolken trokken in sneltreinvaart over ons land. De zware windstoten van zo'n honderdtwintig kilometer per uur zorgden ervoor dat ik nauwelijks vooruitkwam. Ik trapte de longen uit mijn lijf, wensend dat ik een rijbewijs had. Toen ik

thuis kwam, was ik uitgeput en vooral opgelucht omdat ik alles weer in huis had en weer veilig binnen was. Als ik toen had geweten dat ik hoogzwanger was, was ik tijdens dit noodweer niet eens van huis gegaan. Nog geen twee weken later beviel ik van ons derde kindje.

KWAALTJES

Zwanger zijn terwijl je het niet in de gaten hebt. Dat was iets wat mij niet zou overkomen. Ik las er wel eens over en had er dan altijd mijn bedenkingen bij. Een verrassingszwangerschap, het bestaat dus echt. Geloof me, ik was al twee keer zwanger geweest en wist dus heel goed hoe het voelde. Als ervaringsdeskundige kende ik alle ongemakken. Tijdens mijn eerste twee zwangerschappen had ik een extreem hoge bloeddruk en dikke voeten, omdat ik toen zo veel vocht vasthield. Daar had ik deze keer geen last van. Zelfs een mooie, ronde, zwangere buik ontbrak aan het plaatje. Dat laatste vind ik misschien nog wel het meest bijzonder. Niets van de vorige keren herkende ik tijdens de negen maanden van mijn derde zwangerschap. En dat verbaast me tot op de dag van vandaag.

Wel was ik veel moe en door mijn drukke leven kreeg ik weinig gelegenheid om de batterij op te laden. Mijn sluitspieren lieten me ook al in de steek en af en toe verloor ik een drupje urine. Ik noemde het gekscherend 'ouwe wijven kwaaltjes'. Samen met een vriendin lachte ik er maar om.

Zomaar uit het niets kon opeens het zweet me uitbreken. Ik had ook al last van opvliegers. Het moest ►

Toen we naar het scherm keken, schrokken we ons helemaal te pletter. Op de echo was een kindje te zien!

niet gekker worden. Ik was al in geen maanden ongesteld geweest. Alles bij elkaar opgeteld wist ik zeker dat ik al in de overgang was. Die heftige hormoonschommelingen die de daling van oestrogeen inluiden, hadden mijn lichaam aardig in hun greep. Maar ach, dan had ik die fase binnenkort in ieder geval achter de rug, dacht ik nog.

GROOT NIEUWS

Toen ik op een zondag een enorme eetbui kreeg, was dat voor mij het teken dat ik toch weer ongesteld zou worden. Een laatste stuip trekking misschien? Een onregelmatige menstruatie was ook zo'n bekend symptoom van de overgang, dus daar keek ik niet van op. Na een heel blik erwtensoepp, chips en wat boterhammen was mijn honger een beetje gestild. Een paar dagen later werd op het toilet mijn vermoeden bevestigd toen ik wat slijm en bloed verloor.

De volgende nacht werd ik om half vier wakker omdat ik nodig naar het toilet moest. Ik had nog geen drie stappen gezet toen ik spontaan in mijn broek plaste. Ik wist niet wat me overkwam. Ik dacht werkelijk dat mijn sluitspiers geknapt waren. Het bleef maar druppelen en ik kon het met geen mogelijkheid tegenhouden.

's Ochtends belde ik direct de huisarts om een afspraak te maken. Mijn urine werd nagekeken op een blaasontsteking, maar daar kwam niets uit. Ook onderzocht de dokter mijn buik. Afgaande op mijn klachten had ik misschien een vleesboom, een goedaardig gezwel in de spierwand van mijn baarmoeder. Dat kon de veroorzaker van mijn klachten zijn. En anders was ik hoogzwanger en zou ik binnenkort gaan bevallen. Dat laatste nam ik maar niet serieus. Een kindje? Dat was uitgesloten!

De huisarts stuurde me door naar het ziekenhuis, waar ze een echo van mijn buik zouden maken. Ik fietste weer naar huis, waar ik met-

een mijn man belde. Hij kwam snel naar huis en samen reden we naar het ziekenhuis. Ik was inmiddels flink nerveus geworden. Ik zag mezelf al liggen op de operatietafel waar ze de vleesboom zouden verwijderen. Het zou heus wel goed komen, maar het was toch een hele ingreep.

Het liep al tegen het einde van de vrijdagmiddag toen we bij het ziekenhuis aankwamen. De afdeling echoscopie was zelfs al gesloten en we moesten uitwijken naar de afdeling verloskunde en gynaecologie. Mijn buik werd ontbloot en het echoapparaatje werd op mijn buik geplaatst. Toen we naar het scherm keken, schrokken we ons te pletter. Er was een klein hoofdje te zien. Vol verbazing keken mijn man en ik elkaar aan. Woorden schoten tekort.

Het echoapparaatje bewoog verder over mijn buik. Het zat er toch echt. Een kindje. Handjes, vinger-tjes, voetjes, kleine teentjes... Ik werd weer moeder! Het was zo'n vreemde gewaarwording. Verbijstering en paniek maakten plaats voor een onbeschrijflijk warm gevoel. We werden even alleen gelaten om dit grote nieuws te verwerken. Hoe was het mogelijk dat we dit niet hadden gemerkt? Waarom had ik geen grote, gespannen buik?

Toen de verloskundige terugkwam, legde ze uit dat de baby al die tijd heel hoog had gelegen, waardoor mijn zwangerschap nauwelijks zichtbaar was aan de buitenkant. Het was dan ook niet zo vreemd dat ik de andere zwangerschapssymptomen ook anders had verklaard.

We hadden zo veel vragen. Wanneer was ik uitgerekend? Was het kindje wel gezond? Had ze op de echo misschien al gezien of we een jongen of een meisje zouden krijgen? De verloskundige stelde ons meteen gerust. Onze nieuwsgierigheid zou al snel bevredigd worden. Ik was namelijk al bezig met de bevalling zelf.

"Het vocht dat u verliest, is geen urine, maar vruchtwater", voegde ze er nog aan toe.

Ik schrok. Dat kón helemaal niet! Er moest nog zo veel geregeld worden voor dit kleintje. We hadden geen babykamertje, geen babyspullen, geen Maxi-Cosi, geen wandelwagen... We waren hier helemaal niet meer op ingericht.

Ik raakte zelfs echt een beetje in paniek. Het ging veel te snel voor mij. Ik had pas net gezien dat er een kindje in me bewoog. Ik was nog helemaal niet klaar voor de volgende stap. We rekenden terug en toen we alle gegevens op een rijtje hadden gezet, bleek dat ik zelfs al acht dagen over de uitgerekende datum was. Mijn man zag de angst en de zorgen in mijn ogen en stelde me gerust. Alles zou goed komen, beloofde hij.

VERTROUWEN

Onze jongens waren intussen ook in het ziekenhuis gearriveerd, al wisten ze nog niet wat er aan de hand was. Ze dachten vast dat ze slecht nieuws zouden krijgen, omdat ik halsoverkop naar het ziekenhuis was gegaan. Je had die gezichten moeten zien toen we ze vertelden dat ze een broertje of zusje zouden krijgen. De oudste, Thomas, was direct enthousiast. Stephan moest nog even wennen aan het idee dat zijn moeder aan het bevallen was. Niet zo gek natuurlijk. Met mijn mannen om me heen, mijn gezin, voelde ik me weer enigszins ontspannen en kreeg ik weer vertrouwen in de toekomst.

De bevalling verliep vrij rustig. Ik had nog niet veel weeën, of althans weinig last daarvan, en we fantaseerden over de baby. Hoe zou het zijn om weer een kleintje van onszelf vast te houden? En hoe zouden we het noemen? Ik hoefde niet lang na te denken over een meisjesnaam. Mijn moeder, die was overleden toen ik pas zeventwintig jaar oud was, heette Lies. Daarmee stond de afgeleide naam Lisa met stip op één! Mijn drie mannen stuurde ik even de kamer uit met de opdracht om een jongensnaam te bedenken.

CADEAU

Ze waren de deur nog niet uit of het ging opeens allemaal heel snel. Ik had graag mijn man aan mijn bed gehad, maar voordat ik hem erbij kon roepen, voelde ik de baby uit me glijden. De verloskundige riep enthousiast dat ik zojuist was bevallen van een dochter. Onze Lisa was geboren. Dit kleine wondertje van 48 centimeter en 2850 gram kwam om veertien minuten over vijf ter wereld. Slechts een goed uur nadat ik had gehoord dat ik überhaupt zwanger was. Het was bijna niet te bevatten. Een volledig vol-

Opeens ging het heel snel. Een goed uur nadat ik had gehoord dat ik zwanger was, kwam ons kleine wondertje ter wereld

Lisa heeft een bijzonder plekje in de familie, ook bij haar oudere broers. 'Het is bijzonder om te zien hoe twee van die grote kerels zich om hun zusje bekommeren', vertelt Jorain. 'Na de komst van Lisa ontpopten zij zich in korte tijd van pubers tot verantwoordelijke, jonge mannen.'

dragen meisje. Ik ben niet per se heel gelovig, maar als er een god bestaat, dan heeft hij wel iets heel moois voor me bedacht. Ik zag Lisa als een cadeautje van mijn overleden moeder.

Dat geluksmoment duurde overigens niet lang, want hoewel Lisa hilde bij de geboorte, bleek het toch niet goed met haar te gaan. Haar hartje moest gestimuleerd worden en ze werd meegenomen naar de couveuseafdeling. Mijn man wilde net met onze jongens naar binnen komen, toen de verpleegkundigen met Lisa uit mijn kamer kwamen. Hij was blij verrast dat ze al was geboren. En overrompeld omdat ze zo snel werd meegenomen.

We wisten niet wat er aan de hand was, laat staan hoe ernstig het was. Die middag had ik nog gedacht dat ik onder het mes moest om een vleesboom te laten verwijderen. Nu was ik bevallen van Lisa en dreigde ze me weer afgenomen te worden. Nog voordat ik haar tegen me aan had kunnen houden. ►

Omdat ik niet wist dat ik zwanger was, had ik me ook niet volgens het boekje gedragen. Er had zó veel mis kunnen gaan

Rond negen uur die avond mochten we eindelijk naar Lisa, die na een slechte start gelukkig toch in goede gezondheid bleek te zijn. Ter observatie lag ze te midden van diverse apparatuur, maar nu mocht ze mee naar de kraamafdeling. Eindelijk mochten we haar vasthouden en knuffelen. Er ging zo ontzettend veel door me heen. Ik had een dochttertje gekregen en werd overvallen door het pure moedergevoel. Ik zat echt op een roze wolk.

Intens gelukkig belde ik mijn vader om hem het grote nieuws te vertellen. Hij snapte er niets van. Kort daarna had ik mijn broer aan de lijn. Die zei dat papa helemaal overstuur was. Ze dachten echt dat ik een heel flauwe grap uithaalde. Diezelfde avond kwamen ze in het ziekenhuis langs. Mijn vader kon alleen maar huilen van geluk toen hij de kleine Lisa daadwerkelijk in zijn armen hield.

TOEKOMST

Lisa en ik mochten dat weekend in het ziekenhuis blijven, zodat thuis alles in gereedheid kon worden gebracht. Het is onvoorstelbaar hoeveel werk daar is verzet, terwijl ik in mijn kraambed in het ziekenhuis lag. Zielsgelukkig kon ik uren naar ons dochttertje kijken, vol ongeloof. Terwijl ik genoot van Lisa, ruimden Thomas en Stephan samen met familieleden de bovenste verdieping van ons huis op. Thomas verhuisde naar de zolder en zijn oude kamer werd ingericht als babykamer. Mijn vriendin kende nog iemand die babymeubels overhad en die kregen een mooie plek in Lisa's kamer. Zelf haalde ze de opgeborgen babykleertjes van haar dochter uit dozen en waste die voor Lisa.

Mijn zoon maakte op de computer prachtige geboortekaartjes en er werd nog een kraamverzorgster geregeld. Het was hartverwarmend om te merken dat we zo veel lieve mensen om ons heen hadden. Binnen vierentwintig uur was al-

les tot in de puntjes geregeld. Helemaal fantastisch! Lisa en ik werden ontvangen in een huis vol bloemen, met koffie en beschuit met roze muisjes. Kraamcadeautjes kwamen uit de vreemdste hoeken, van mensen die we nauwelijks kenden, maar die oprecht heel blij voor ons waren. Mensen die een Maxi-Cosi of een buggy overhadden, kwamen die bij ons afgeven. De spontane gezinsuitbreiding had natuurlijk ook praktisch gezien heel wat voeten in de aarde. Op mijn tweeëntwintigste dacht ik dat mijn gezin compleet was. De kinderen werden groter en ik kon weer meer aan mijn eigen toekomst gaan bouwen. In de loop der jaren was ik meer gaan werken en de kinderen zouden binnenkort waarschijnlijk de deur uit zijn. Maar ik ben niet één moment teleurgesteld geweest omdat het nu volledig anders liep. Ik voelde me eerder dankbaar. Ik vind het heerlijk om anderen te verzorgen en kennelijk was ik nog niet klaar met mijn missie.

ZONNETJE IN HUIS

Gelukkig ontwikkelde Lisa zich erg goed. Dat vond ik nog best even spannend, omdat er vlak na de bevalling toch zorgen over haar waren. Vanwege mijn leeftijd was er een verhoogd risico op een kindje met een chromosoomafwijking. Bovendien had ik me tijdens mijn zwangerschap niet volgens het boekje gedragen, simpelweg omdat ik niet wist dat er nieuw leven in mij groeide. Er had zo veel mis kunnen gaan... Voor mijn gevoel ben ik ook niet in verwachting geweest. Achteraf gezien vind ik het best spijtig dat ik de zwangerschap heb 'gemist'. Dat ik niet van alle voorbereidingen heb kunnen genieten. Dat ik me niet bewust ben geweest van de baby die in mijn buik bewoog. Des te blijer ben ik nu dat het zo goed met haar gaat. Lisa is nu zes jaar oud en ons zonnetje in huis. Ze zit in groep twee en is een leergierige meid die al vlot boeken leest.

Sinds die eerste dag heeft Lisa een heel bijzonder plekje in onze familie. Mijn vader, al wat ouder en in slechte gezondheid, klaart helemaal op als Lisa binnenkomt. Ook haar broers zijn dol op haar. Het is bijzonder om te zien hoe twee van die grote kerels zich om hun zusje bekommeren.

Zelf zit ik al zes jaar op een roze wolk. Ik geniet nog alle dagen heel bewust van dit mooie geschenk, waardoor ons leven een heel andere, maar prachtige wending kreeg. ■

Wil je reageren op dit verhaal? Mail o.v.v. 'MGS1304 Jorain' naar redactie@mijngeheim.nl. Je kunt ook je eigen verhaal vertellen op www.mijngeheim.nl.

Medisch minpunt

Mijn eerste zwangerschap eindigde in een miskraam. Tijdens de twaalfwekenecho bleek dat het hartje niet meer klopte. De arts vertelde dat het waarschijnlijk in de zesde week al verkeerd was gegaan. Een enorme domper! "Tja we kunnen afwachten tot het spontaan los komt, maar we kunnen ook ingrijpen. Ik stel een curettage voor. Maakt u maar een afspraak voor morgen." De gynaecoloog vulde snel een papertje in, we kregen een hand en voor we het wisten stonden we weer buiten. Als gelukkige aanstaande moeder was ik het kamertje ingegaan en nu stond ik een afspraak te maken om 'het' weg te laten halen. Het was geen leuke tijd natuurlijk, maar we probeerden er ook geen drama van te maken. Je wéét dat een groot percentage zwangerschappen eindigt in een miskraam, dus onbewust had ik wel met die mogelijkheid rekening gehouden. We probeerden het positief te zien: ik wist in elk geval dat ik zwanger kon raken.

Ik ging er van uit dat ik snel weer in verwachting zou zijn. "Even de menstruatie afwachten en dan is er wat mij betreft geen reden om te wachten", had de gynaecoloog gezegd bij de laatste controle. Maar die menstruatie kwam niet. Niet na een maand, niet na twee maanden, niet na een half jaar. Via de huisarts werd ik weer doorgestuurd naar de gynaecoloog. Een klein jaar na de miskraam kon ik eindelijk terecht voor een afspraak. Het was geen sympathieke man. Ik vertelde mijn verhaal. "Ik denk dat u in de overgang bent", zei hij zakelijk.

"Hè?" vroeg ik, "dat kan toch niet? Ik ben net zwanger geweest!"

"Dat is een jaar geleden..."

"Maar ik heb nooit klachten in die richting gehad."

"Dat kan."

"Ik ben nog hartstikke jong."

"Er zijn vrouwen die nóg jonger dan u in de overgang raken."

"Ja maar..."

"Laat u maar even bloed prikken en dan zie ik u over twee weken terug."

Het is inmiddels veertien jaar geleden, maar ik herinner me die tijd nog goed. Onze toekomst leek er opeens anders uit te zien. "Als het écht zo is, dan wil ik emigreren naar een land waar geen kinderen wonen", zei ik tegen Pim. De hele wereld leek zwanger of net bevallen en ik wist niet of ik daar nog heel lang tegen kon.

Na twee heel lange weken zat ik op van de zenuwen in het ziekenhuis. De gynaecoloog keek me afwachtend aan: "Wat waren de klachten ook al weer? O ja! Uitslagen? Ik heb nog geen uitslagen. Jannie?" Hij belde naar zijn secretaresse. Hij schreef kort wat op een papertje, legde de telefoon neer en keek me aan: "Negatief. U bent niet in de overgang. Nog steeds geen menstruatie? Tja, dan weet ik het ook niet meer. Ik stel voor dat u het nog maar een tijdje aankijkt."

En voor we het wisten stonden we weer buiten. Diezelfde middag belde ik naar een ander ziekenhuis en maakte een afspraak met een andere gynaecoloog. Twee weken later kon ik er al terecht. Hij hoorde mijn verhaal aan en zei: "We zullen eens beginnen met een onderzoek." Dat leek me een goed idee; de andere gynaecoloog was daar nog niet eens aan toegekomen. Er werd een afspraak gemaakt voor een kijkoperatie en na vijf minuten later was de oorzaak gevonden. De baarmoedermond zat verstopt, dat komt wel vaker voor na een curettage. Het werd schoongemaakt en ik mocht naar huis. "Ik verwacht jou hier niet meer terug te zien", zei de gynaecoloog. Hij kreeg ongelijk: tien maanden later was ik er weer. Hoogzwanger! Hij heeft mijn oudste zoon ter wereld gebracht! ■

Rachel Germans is verhalencoördinator van Mijn Geheim. Reageren kun je via rachel@mijngeheim.nl.